

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות יא.

עין משפט
נר מצוה

א א מיי פ"ב מהל'
מעילה הלכה ז'
ב ב מיי פ"ד מהל'
עקלת הל' אי יב'
ג ג מיי פ"ה מהל'
עקרת הלכה ז':

הובשרו ליפסל בטבול יום. וא"ת כי לא קדשו בכלי נמי ליפסל בטבול יום מידי דהוה לחולין שנעשו על טהרת הקודש דמיפסל בטבול יום כדמוכח בקוף גרה (דף ע"א ושם) דתנן היושבת על דם טהור מערה מים לפסח ודייקין מערה אין נוגעת על לחולין שנעשו על טהרת קודש כקודש דמו וי"ל דתנא דהכא סביר לאו כקודש דמו כחזרו לומר דהתם דהרי הוא כמגע טמא מת בקדשים ולא לחולין א"כ הכא מייירי מדאורייתא וה"ה דמקודש לכן מיפסלי מדרבנן ואם תאמר א"כ מאי פריך לעיל נימא דקדושת דמים היא והא דקמיני נפסלת בטבול יום היינו מדרבנן ונמשנה ראשונה דהתם דסברה דקודש דמו וי"ל דאי מטעם דקודש דמו מיפסל בטבול יום א"כ אפילו לא נתנה במכתשת נמי לכיון דמדרבנן מיפסל אפי"ן אינה ראויה להקרב נמי או שמה קטרת לא מיפסל משום חולין שנעשו על טהרת קודש דלא שייך בה האי עטמא כיון דלאו בת אכילה היא אכל לעיל קטמא שפיר וכו' כל קדושת דמים מיפסל בטבול יום ולא קשה ליה אפי"ן לא נתנה במכתשת נמי דלא מפסל קדושת דמים כל זמן שמחוסר מעשה בגופו דהיינו כמישה והשתא נמי ניחא מה שמקשה דלמאי לא פריך מרישא דתנא לעיל מתוך דהמנחות כו' דמייתי האל וצ"פ דמעילה (דף ע"ג) שמי הלחם ולחם הפנים מועלין צהם משהוקדשו קרמו צמור הוכשרו ליפסל בטבול יום קרמו אין לא קרמו לא ולפי מה שפירשית דקדושת דמים לא מיפסל בטבול יום כל זמן שמחוסר מעשה בגופו לא הי"מ למיפוך מרישא דאפילו נתנה אכתי מחוסר קרימה וכשישטעט עליון הזבח אחר הקרימה שהיא אפיייה:

דקדושת דמים. אין זה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה אכל בכלי לא קדשה דמקדש קדושת הגוף דמכתשת שנשקפה זה לאו כלי שרת היא: **בטבול יום.** אם נגע זה: **המנוחה.** מנחת יחיד: **מועלין צהם משהוקדשו.** דקדושת דמים צה מעילה היא: **קדשו בכלי.** הביא לעורה ונתנה בכלי שרת: **הוכשרה.** נגמרה קדושתה ליפסל בטבול יום. וכל לשון הכשר לשון תיקון שמתקנו ומומינו לכן: **הקומץ.** של מנחת יחיד: **והלזונה.** של מנחת יחיד: **ומנחה כהנים.** שהיא כליל ואינה נקמלת: **ומנחה כהן משות.** חציתיה כהן גדול שצכל יום מחלימה צדוקר ומחלימה בערב: **ומנחה נסכים.** הצאה עם הצהמה שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש והן כולן כליל: **קדשו בכלי יום.** והך דפליגי לה בתרתי צבי הך והך דלעיל דהמנחות מועלין צהם כו' משום דכסיפא יש חילוק צייניהם צמיילי אחרניתא צמקת מעילה דצההיל דלעיל לא קמי וחיציני עליה משום פיגול ונותר וטמא בקדושת כלי עד שיקרב הקומץ וזהך שכולן כליל קמני בקדושת כלי דידהו וחיציני עליהם משום נותר ומשום טמא. קמני מיהא קטרת וקמני קדשו בכלי וע"כ (ה) מתנייתין לעיל גבי קדושת מכתשת תנא נפסלת בטבול יום ולא תנא לניה והכא תנא לניה ש"מ קדושת כלי דהכא לאו מכתשת היא אלא כלי שצשעת הקטרה דומיא דקומץ ולזונה ושאר השנויים כהן עמה אלמא מכתשת לא מקדשה ליה

רבינו חננאל

דקדשי דמים הוא ולא קדושת הגוף. והתמידים קדושתן קדושת הגוף היא: אי הכי אמאי נפסלת הקטרת במגע טבול יום מעת שנתנה למכתשת לשוחקה ועדיין לא קדשה. וכי תמא כל דבר שהוא קדושתו קדושת דמים נפסלת במגע טבול יום. והתנן בס"י מעילה פ"ב המנחות מועלין בהן משוחקו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום כו'. אם קדשו בכלי הן נפסלין ואם לא קדשו בכלי שרת שרת שרת. הנה קדושת דמים הן אלו המנחות ואינו נפסלין בטבול יום. ולא מצא תשובה. ואמר ליה (רבה) [רב חסדא] אלא מאי קטרת קדושת הגוף היא אי הכי תפסל בלינה כמו הובחיים. אלמא תמן במעילה פ"ב הקומץ והלבושה והקטרת אם קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בלינה. ודחי רבה שאני קטרת דא"כ קדושת הגוף היא כיון דצורתה בכל השנה. כלומר הואיל והיא נעשית מחללת השנה אין הלינה נפסלת בה אלא עד שקדשו בכלי. ויש מי שאומר כיון שהקטרת כיון צורתה לא גמרינן מינה דלא אמרינן קדושה שבהן לחיוב הלכה. כמו שאין אומרים בקטרת קדושה שבה לחיוב הלכה אלא נפדין תמימים. אלא אמרינן שאני קטרת והקדושה קדושה עומדת. וי"א כיון שהן קדושת הגוף שיהיו שרין. והא דאמר מ"מ קדושה וכי קדושה שבהן לחיוב הלכה אמרינן מקשינן. ורבה מפרק אתרייהו לב ב"ד מתנה עליהן. כלומר בעת קריאתם ובעת עשייתם לב ב"ד מתנה עליהן אם הוצרכו לצבור הוצרכו ואם לאו יהיו לדמיהן. א"ל אביי לרבה (ה) והא את הוא דאמרת הקדוש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף. א"ל כי אמינא היבא דא"ל לדמי עולה דמתא ליה קדושת דמים נתת ליה קדושת הגוף הואיל והוא חזי לגופיה (ש"כין ה) ובעיני תורה (י) ואפי' יבא לתוכו הואיל והוא גופיה חזי לעולה (תורה יא). אחרים תחתיהם. ומכפחו כהן ואחר כך מלאו האזניים (הוריות ז).

דקדושת דמים הוא אלא מעתה לא תפסל בטבול יום אלמא תניא נתנה במכתשת נפסלת בטבול יום וכי תימא כל קדושת דמים מיפסלי בטבול יום והתנן (ה) המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלילה קדשו בכלי אין לא קדשו בכלי לא אלא מאי קדושת הגוף היא אלא מעתה תיפסל בלינה אלמא (ה) תנן הקומץ והלבושה והקטרת ומנחת כהנים ומנחת כהן משוח ומנחת נסכים מועלים בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלילה קדשו בכלי אין לא קדשו בכלי לא אמר ליה לניה קאמרת שאני קטרת הואיל וצורתה בכל השנה כולה מ"מ קשיא וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר רבה (ה) לב בית דין מתנה עליהן אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהיו לדמיהן א"ל אביי (ה) והא מר הוא דאמר: הקדוש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף לא קשיא הא דאמר לדמי עולה הא דאמר לדמי נסכים שאבדו והפרישו אחרים תחתיהם וכן

דקדושת דמים הוא אלא מעתה לא תפסל בטבול יום אלמא תניא נתנה במכתשת נפסלת בטבול יום וכי תימא כל קדושת דמים מיפסלי בטבול יום והתנן (ה) המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלילה קדשו בכלי אין לא קדשו בכלי לא אמר ליה לניה קאמרת שאני קטרת הואיל וצורתה בכל השנה כולה מ"מ קשיא וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר רבה (ה) לב בית דין מתנה עליהן אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהיו לדמיהן א"ל אביי (ה) והא מר הוא דאמר: הקדוש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף לא קשיא הא דאמר לדמי עולה הא דאמר לדמי נסכים שאבדו והפרישו אחרים תחתיהם וכן

(א) מעילה ט"ו. (ב) ט"ז. (ג) ט"ח. (ד) ויבא לתוכו הואיל והוא גופיה חזי לעולה (תורה יא). אחרים תחתיהם. ומכפחו כהן ואחר כך מלאו האזניים (הוריות ז).

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קדשו וכו' וע"כ דמתניא לעיל: (ב) ד"ה הואיל וצורתה כל השנה. לעולם במכתשת קדושת הגוף ובלילה היינו טעמא דלא מיפסל לפי שאינה משנה את מראה ד"ה (א) תוס' ד"ה אלא וכו' בספא. ג"כ פ"ג דמנחות ד' ט' ע"כ פ"ג צ"כ כל ששם שולל מנה וצמק' ס"פ המנחות מקדש משמע דהס גורסי ספא: (ז) ד"ה הואיל וכו' אין לא שרת מקדשה ואלא (מדת) תא"מ וי"ב פ"א אלא הראוי וכו' ג"כ: (ח) ד"ה מ"מ וכו' וכו' מתקנת שניקבה ואלו כל"ל וימת ונשכרה נמק:

גליון הש"ס

גמ' דמי נסכים. ע"י מר ד' כו ע"כ תוס' ד"ה אכל:

מוסף רש"י

המנחות מועלין בהן משהוקדשו. מכתשת (ש"כין ט). ומנחת כהנים. דמכ"כ וכו' מנחת כהן כלל תהיה (ש"כין ט). ונפסלת בהן משוחקו היינו חציתיה כהן גדול (ש"כין ט). ומנחת נסכים. היינו מנחה שבה עם הזבח שיש בו נסכים. דאין זו שרייה. דכל הני דמנחת כלל נינהו (ש"כין ט). מועלין בהן משהוקדשו. קדושת פה בעלמא (ש"כין ט). לב בית דין. של כהנים (מנחות ט). מכתשת. הקדוש זכר לדמיו. א"ל דחזי לעולה ואקדשה לדמי עולה (ש"כין ה) שומכית ויבא דמיה עולה (בבבבב) י"ד תורה יא: או אש (תורה יט). והכי נקטי רבא זכר. דבעולה אינו רבא ונקטת לא חזי לעולה וילכא למימר קדשה קדושת הגוף (תורה יא): או: להי נקט זכר דחזי לעולה משום דרובא דמייתי קרבן עולה מימי (בבבבב ד). קדוש קדושת הגוף. והא עמנו יקרב עולה דמיו דמתא ליה קדושת דמים נתת ליה קדושת הגוף הואיל והוא חזי לגופיה (ש"כין ה) ובעיני תורה (י) ואפי' יבא לתוכו הואיל והוא גופיה חזי לעולה (תורה יא). אחרים תחתיהם. ומכפחו כהן ואחר כך מלאו האזניים (הוריות ז).

(א) ע"י מוס' פ"ה ה' ה' ד"ה והא.

דקדושת דמים. אין זה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה אכל בכלי לא קדשה דמקדש קדושת הגוף דמכתשת שנשקפה זה לאו כלי שרת היא: **בטבול יום.** אם נגע זה: **המנוחה.** מנחת יחיד: **מועלין צהם משהוקדשו.** דקדושת דמים צה מעילה היא: **קדשו בכלי.** הביא לעורה ונתנה בכלי שרת: **הוכשרה.** נגמרה קדושתה ליפסל בטבול יום. וכל לשון הכשר לשון תיקון שמתקנו ומומינו לכן: **הקומץ.** של מנחת יחיד: **והלזונה.** של מנחת יחיד: **ומנחה כהנים.** שהיא כליל ואינה נקמלת: **ומנחה כהן משות.** חציתיה כהן גדול שצכל יום מחלימה צדוקר ומחלימה בערב: **ומנחה נסכים.** הצאה עם הצהמה שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש והן כולן כליל: **קדשו בכלי יום.** והך דפליגי לה בתרתי צבי הך והך דלעיל דהמנחות מועלין צהם כו' משום דכסיפא יש חילוק צייניהם צמיילי אחרניתא צמקת מעילה דצההיל דלעיל לא קמי וחיציני עליה משום פיגול ונותר וטמא בקדושת כלי עד שיקרב הקומץ וזהך שכולן כליל קמני בקדושת כלי דידהו וחיציני עליהם משום נותר ומשום טמא. קמני מיהא קטרת וקמני קדשו בכלי וע"כ (ה) מתנייתין לעיל גבי קדושת מכתשת תנא נפסלת בטבול יום ולא תנא לניה והכא תנא לניה ש"מ קדושת כלי דהכא לאו מכתשת היא אלא כלי שצשעת הקטרה דומיא דקומץ ולזונה ושאר השנויים כהן עמה אלמא מכתשת לא מקדשה ליה

דקדושת דמים. אין זה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה אכל בכלי לא קדשה דמקדש קדושת הגוף דמכתשת שנשקפה זה לאו כלי שרת היא: **בטבול יום.** אם נגע זה: **המנוחה.** מנחת יחיד: **מועלין צהם משהוקדשו.** דקדושת דמים צה מעילה היא: **קדשו בכלי.** הביא לעורה ונתנה בכלי שרת: **הוכשרה.** נגמרה קדושתה ליפסל בטבול יום. וכל לשון הכשר לשון תיקון שמתקנו ומומינו לכן: **הקומץ.** של מנחת יחיד: **והלזונה.** של מנחת יחיד: **ומנחה כהנים.** שהיא כליל ואינה נקמלת: **ומנחה כהן משות.** חציתיה כהן גדול שצכל יום מחלימה צדוקר ומחלימה בערב: **ומנחה נסכים.** הצאה עם הצהמה שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש והן כולן כליל: **קדשו בכלי יום.** והך דפליגי לה בתרתי צבי הך והך דלעיל דהמנחות מועלין צהם כו' משום דכסיפא יש חילוק צייניהם צמיילי אחרניתא צמקת מעילה דצההיל דלעיל לא קמי וחיציני עליה משום פיגול ונותר וטמא בקדושת כלי עד שיקרב הקומץ וזהך שכולן כליל קמני בקדושת כלי דידהו וחיציני עליהם משום נותר ומשום טמא. קמני מיהא קטרת וקמני קדשו בכלי וע"כ (ה) מתנייתין לעיל גבי קדושת מכתשת תנא נפסלת בטבול יום ולא תנא לניה והכא תנא לניה ש"מ קדושת כלי דהכא לאו מכתשת היא אלא כלי שצשעת הקטרה דומיא דקומץ ולזונה ושאר השנויים כהן עמה אלמא מכתשת לא מקדשה ליה

אלא מסקינן דלא בעינן חדשה אלא לנזונה וטעמא דדמיו ומשום דחיצינן לתקלה:

אלא מסקינן דלא בעינן חדשה אלא לנזונה וטעמא דדמיו ומשום דחיצינן לתקלה: